

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952571632720/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

sker Bergamotte. Intet er nødvendigere, end at skynde dig, tænkte jeg, for, om mueligt, at faae et Pas, og komme tids nok tilbage dermed – her er den yderste *Periculum in mora* – og gik ind i Bodén for at tilhandle mig et Par Flasker. Da jeg ingen Smaa-penge havde, maatte jeg vexe en Seddel. Under Vexlingen, som gik meget langsom for sig, randt det mig i Sinde, at mine Medreiserinder i Indpaknings Tummelen mueligviis kunde have glemt at sørge for vellugtende Vande, der er meget nødvendigt ombord for Damer – „det er varmt i Luften, Kahytten er lille, vi ere ti Personer deri – kort sagt: noget vellugtende kan være saare nødvendigt.“ Jeg kunde ikke andet end gjøre min Betænk-somhed en Compliment ved denne Leilighed – og gav mig ret sindigen til at probere de forskellige Sorter for at vælge den stærkeste – fik endelig een fat, som syntes mig den passeligste – betalte – og stod igien med mine tre Flacons paa Gaden.

Som en Lynstraale foer her den Tanke giennem mit Hoved, at jeg var paa Veien til min Vert og Raadmand **, at Tiden jeg havde tilovers næsten var udrunden, og at det var egentligen meer et Pas, end lugtende Vand, jeg skulde hente. Mine Fødder fik herved pludselig Vinger, jeg fløi meer end gik; men i Flugten stødte de tre Flasker sammen i min Lomme – jeg maatte for ikke at knuse dem ved min hæftige Bevægelse gaac sindigen og langsomt – og kom endelig paa denne Maade til min Vert.

Han skrev mig en Qvittering, og jeg besørgede imidlertid i god Magelighed de to Flasker til Frue ***. Jeg tog derpaa atter Fod i Haand, raskere end før, efter at have udlosset de to Flasker, og kom pustende til Raadmand **s Port. Jeg ringede. Der kom langt om længe en Pige, og lukte op: „Herr Raadmanden er ikke rigtig opstaaet.“ Saa vil jeg opvarte ham paa Sengen, sagde jeg – „jeg skal melde det til Tieneren,“ sagde hun. Tieneren kom: „Herr Raadmanden er aldeles ikke staaet op.“ „Ligemeget! Jeg skal tale med ham“ – – „Jal jeg skal melde Dem.“ Tieneren kom ud igien: „Herr Raadmanden skal barberes i dette Øieblik.“ – „Jeg vil tale med ham ubarberet“. Tieneren ind og ud igien: „Herr Raadmanden er indsebet.“ „For tusind Raad-mænd!“ – brød jeg ud – og løb stærkt op og ned i Salen, – „en Raadmand burde aldrig lade sig barberet! en Raadmand burde aldrig være glat om Hagen! Afskyelige Misbrug! Forbandede

Afskaffelse af den gode gamle, ærværdige, for alle Passøgerde bekvemme Skik, da Raadmænd havde lange Skiæg, og ved ingen Sæbe sinkedes i deres Audienzer!" Klokken er Ni, sagde Repeteer-Uhret. Jeg stillede mig hen for det, og betragtede hvert Ryk af Secundviseren; aldrig har et Uhr syntes mig at have et ærgerligere Physiognomie – hvert Ryk syntes mig en spottende Mine, hvert Slag et Skieldsord. Jeg havde kunnet slaae det med knyttet Næve lige i Ansigtet. Jeg vendte mig fra det igien, gned mine Hænder, beed Læberne sammen, lukte Døren op, slog den i igjen, stampe med Fødderne – og det ubarmhertige Uhr slog en uudslukkelig Latter op over min Forlegenhed i en uendelig Vækkeklang.

Endelig fremtreen den ragede Raadmand, saa glat om Hagen, som et nyfødt Menneske. Jeg forklarte ham allegro prestissimo min Forlegenhed; han svarte mig, at jeg havde gjort vel i, om jeg Dagen før havde tænkt derpaa – at man om Søndagen ingen Passer uddeelte – og, at han overalt ikke havde dermed at gjøre – altsammen i den uudholdeligste Adagio. Jeg drev det endelig saa vidt ved de heftigste Forestillinger, at han gik over til Largo, med at fortælle mig hvorlunde Herr Passkriver L** allene kunde redde mig af denne Knibe; at samme boede i Viinggaardstræde, hvor det harmoniske Selskab harmonerer; og bevidnede mig i øvrigt paa den høfligste Maade af Verden sin Medlidenshed.

Viinggaardstræde ligger, som hele Verden veed, ligesaa langt fra Raadmand**s Gaard, som *Asien* fra *Europa* ved *Dardanellerne*. Jeg holdt det altsaa for raadeligt, da jeg var kommen Halvveien, at stige ind i en tom Hyrevogn. Jeg kom hen til Gaarden, gik ind, til een Dør, til den anden, til den tredie – endelig fandt jeg i Baggaarden en Skabning i Pigedragt, som berettede mig, at Hr. Passkriveren ikke boede der længer, men var flyttet til Compagniestrædet for et par Dage siden. Saa har da hele Pas-Amtet sammensvoret sig til din Undergang? raabte jeg og løb ned igiennem Viinggaardstrædet for at naae en anden tom Hyrevogn, hvori jeg satte mig, og kørte til Compagniestrædet. I det jeg steeg ud, erindrede jeg først, at jeg ikke vidste Nummeret paa Huset – og altsaa kunde gaae Huus fra Huus den hele Dag inden jeg fandt Pascomptoiret. Jeg foresatte mig